

LA MAINADA

Lola A.

Any III
N.º 91
2 març
1923

15
cts.

- Està molt avançadet, aquest nen!
— Molt! Miri si n'està, que encara no tenia tres mesos i ja va ésser el seu sant!

TEATRE DE

(situat al capdamunt del P. de Gràcia)

LA COMÈDIA

(Davant la Parròquia de Jesús)

Companyia Catalana

d'Art Dramàtic

CLARAMUNT - ADRIÀ

8 de març de 1923, a les quatre de la tarda

Quart Dijous de LA MAINADA

Segona representació de la farsa grotesca en tres actes i set quadros, original d'En Josep Claramunt

EL «ROBA-PANXES»

REPARTIMENT: Julieta (Marqueseta de Valldeu), nena Calle. — Isabel, Sra. Quart. — Clàudia, Srta. Alsina. — Casilda, Srta. Garau. — Tiana, Srta. Monasterio. — Jaumó, nena Costems. — Batllori, Sr. ADRIÀ. — El marquès, Sr. Trull. — Honorat, Sr. Domínguez. — Joanic, Sr. Xuclà. — Testaferro, Sr. Sardà. — Grafaforta, Sr. García. — Josepó, Sr. Nolla. — Soldat, Sr. Sr. Antoja. — Soldats, dames, nobles, acompanyament, etc., etc.

Fastuosa presentació — Decorat exprofés — Sastreteria «Paquita» — Armes Artigau — Calçat Carreras — Atreç, mobiliari, etc., de la casa.

PREUS (INCLOSOS ELS IMPOSTOS)

Llotges de pati, sense entrades, 10 ptes. — Butaques de pati, primera classe, amb entrada, 2 ptes. — Id. id. de segona classe, amb entrada, 1'50 ptes. — Circulars pati, amb entrada, 1'50 ptes. — Llotges de primer pis, sense entrades, 7 ptes. — Circulars de primer pis, amb entrada, 1'50 ptes. — Entrada general, 0'75 ptes.

Els subscriptors de LA MAINADA tindran entrada franca. Per a llurs acompanyants regirà el preu reduït de 50 cénts.

NOTES IMPORTANTS: 1.ª Els subscriptors que desitgin assistir a la festa participen del dret de posseir l'entrada franca, hauran de presentar-se a partir del divendres fins el dimecres al migdia anterior al dia de la funció en les nostres Oficines, amb el rebut acreditatiu de la seva qualitat de subscriptors, per a recollir l'entrada corresponent, així com la dels seus acompanyants.

2.ª Com sigui que el número de places de l'entrada general del Teatre de la Comèdia és limitadíssim, es cediran aquelles per ordre rigorós de demanda.

3.ª Als subscriptors i acompanyants que vulguin ocupar localitats, se'ls deduirà del preu d'aquestes l'import de les entrades.

4.ª Únicament, com queda dit, seran atesos els subscriptors i sos acompanyants, pels efectes de les condicions especials mitjançant les quals poden assistir als DIJOURS DE LA MAINADA, en la nostra Administració, Via Laietana, 42, o bé en la Redacció, carrer de Vich, 16, des del divendres al migdia del dimecres anterior al dia de la funció.

5.ª Passat aquest termini, no serà atesa la condició de subscriptor del periòdic per als efectes dels avantatges que se ls donen per assistir als DIJOURS DE LA MAINADA.

Redacció: Vich, 16

Administració: Via La-
ietana, 42, entressol
Telèf. 342 S. P.

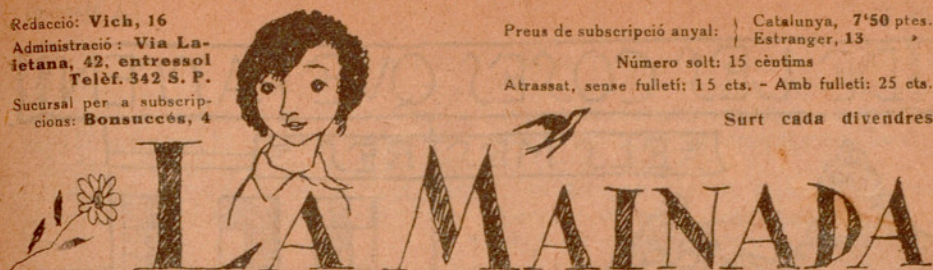
Sucursal per a subscrip-
cions: Bonsuccés, 4

Preus de subscripció anual: } Catalunya, 7'50 ptes.
Estranger, 13

Número solt: 15 cèntims

Atrassat, sense fullet: 15 cts. - Amb fullet: 25 cts.

Surt cada divendres

SETMANARI IL·LUSTRAT DELS INFANTS DE CATALUNYA

N'ARTUR Martorell, un dels mestres més intel·ligents de l'actual professorat, ha publicat un article dintre *Quaderns d'Estudi*, planyent-se de la manca que hi ha a Catalunya d'una vera literatura d'infants.

Ship-Boy, l'esquisit poeta qui redacta el «Carnet de les Lletres» a *La Publicitat*, ha recollit el plany d'En Martorell, i referint-se a un projecte d'«Editorial Jovenívola» que aquest llençava en el seu article, el qualifica d'utopia. Per què?

Els qui a còpia d'una multitud d'esforços de tota mena sostenim LA MAINADA perquè estem segurs de la bondat — no pas de la perfecció, entengui's bé — de la nostra obra, hem dit i repetit que teníem les portes de casa nostra obertes de bat a bat a totes les iniciatives honestes encaminades a proveir Catalunya de la literatura que li cal per tal de que els seus infants siguin curats del mal que patirem els qui avui som homes: haver de recórrer als llibres estrangers si volíem procurar-nos una mitjana cultura.

Així, doncs, ¿per què no aportar al nostre esforç altres esforços? Si un mateix esperit ens lliga, si idèntic daler ens fa moure, ¿per què no acudir a casa nostra o per què no cridar-nos a

casa d'altri i provar si el bon desig troba mitjà de reeixir?

DENÇA que surt LA MAINADA

hem procurat, per damunt de tot, fer-ne un instrument impersonal. I és que sempre hem cregut possible un millor guiatge que el que nosaltres podíem donar a la nostra obra. De mena humils, ja estàvem contents amb haver-la infantada i haver-li fet caminar els primers passos. Si un dia hagués vingut qui, endut pels mateixos sentiments que a nosaltres se'ns emportaven, amb prou mereixements per a fer-ho, hagués sol·licitat el nostre lloc, nosaltres l'hi hauríem cedit; però, això sí, restant a l'aguait per tal d'evitar tota corrupció, de l'ordre que fós. Que no hi ha res tan mereixedor de respecte com l'ànima blanca dels infants i, com a conseqüència, ço que a ells va destinat.

Res s'oposa, doncs, al desig de millorament de la nostra obra. ¿Per què els que tenen bons propòsits no els ajunten als nostres? Tant-de-bo que entre tots arribéssim a encaixar la desitjada i difícil perfecció!

Aculli l'amic Martorell aquestes paraules com una crida sinceríssima al seu valer i, per tant, a la seva cooperació. I potser podrem provar a *Ship-Boy*, que no és cap utopia sentir el neguit de les coses ben fetes.

AVELÍ ARTÍS

DE LES COSES QUE PASSEN

Els mestres

CADA vegada que veig en un periòdic o revista una caricatura ridiculitzant a aquestes víctimes de la inconsciència dels nostres anys d'infantesa, m'indigno el mateix que en sentir una fletomia o una paraula grollera.

A l'home que ens ha de formar l'esperit, i que ha de llimar les asprors inherents a la culpa original, se li dona per a viure una misèria, i, en comptes d'ajuntar-nos tots, quan som grans, per a rectificar aquesta injustícia, creuen els bons molt més còmode oblidar-la, permetent-se els d'ànima mesquina fer-hi una brometa que gairebé és un sarcasme.

Quantes vegades recordo al senyor Josep, qui, abans de que es despertés aquesta onada de catalanitat, ja ens feia llegir l'*Eloquència Catalana* i escriure correctament en la nostra llengua les felicitacions en aquelles ingènues cartolines dels dos colomins!

Era un bon home! Les tempestes de la vida el llençaren en aquell recó de Costa Brava, fent-li perdre les il·lusions de la joventut. Però la tragèdia pogué afeblir son cos, més no oscar la seva afabilitat, rectitud i bonhomia.

El senyor Josep tenia especial cura de sos deixebles, tant en la part moral com en la intel·lectual. Si en el nostre estudi

no hi havia desaplicats, tampoc s'hi trobaven els espietes, ni els busca-raons, ni lladres de fruita. Ell sabia castigar; però no amb *palmetes* ni amb bufetades: el senyor Josep castigava convencent-nos de què l'acció era dolenta, i, si mai la nostra toçuderia arribava fins al punt de no fer-li cas, llavors la tristesa del seu rostre ens feria en mig del cor i, humils, anàvem a desagraviar-lo.

Orgullosos estàvem nosaltres d'ell; però crec poder assegurar que també ell estava força content de nosaltres.

El primer de classe era En Quimet Ciutadella, un bon xicot a carta cabal, estudiós a més no poder i el qual no podia suportar que cap company seu, envejós de sos mèrits, li dirigís el més petit insult; de seguida anava a pinyes amb ell.

El pobre senyor Josep no sabia pas com fer-ho per a corregir-lo, puix ja

havia esgotat tots els mitjans i totes les reflexions. El noi reconeixia que obrava malament, deia que no hi tornaria més; però l'endemà ja hi era altra vegada.

Encara recordo que aquell dia anàvem tots dos junts. En sortir del col·legi, tres pillets de platja ens començaren a cridar:

— Mireu es senyossus, que presumits! No han sabut sa lliçó i els han estirat ses oreies! Oreies de burro!... Oreies de burro!...

Jo, que coneixia el geni d'En Quimet, vaig dir-li:

— No en facis cas, que hi ha el senyor mestre darrera els vidres.

I ell, més vermell que un tomàquet, anava contenint-se i caminant, quan a un d'aquells vailets se li ocorregué cridar: «Covards!».

En Quimet no va poder més; i, deixant els llibres a terra, les empenqué a mastegots amb ells, fent-ho tan fort, que aquells xicots hagueren de fugir més que corrents.

A la tarda, a classe, En Quimet ja s'esperava la repulsa. Efectivament, quan tots estàvem repassant la lliçó, el mestre va cridar-lo, ensenyant-li un tros de vidre molt prim.

— Mira, Quimet: tu ets un bon xicot; però et deixes dominar pel teu geni, i això un dia et podria portar algun disgust força greu.

— Però, si m'insulten...

— Veiam qui et penses que és més fort: tu o aquest vidre.

— Naturalment: jo.

— Doncs, veuràs, diga-li: «Covard!».

— Senyor mestre...

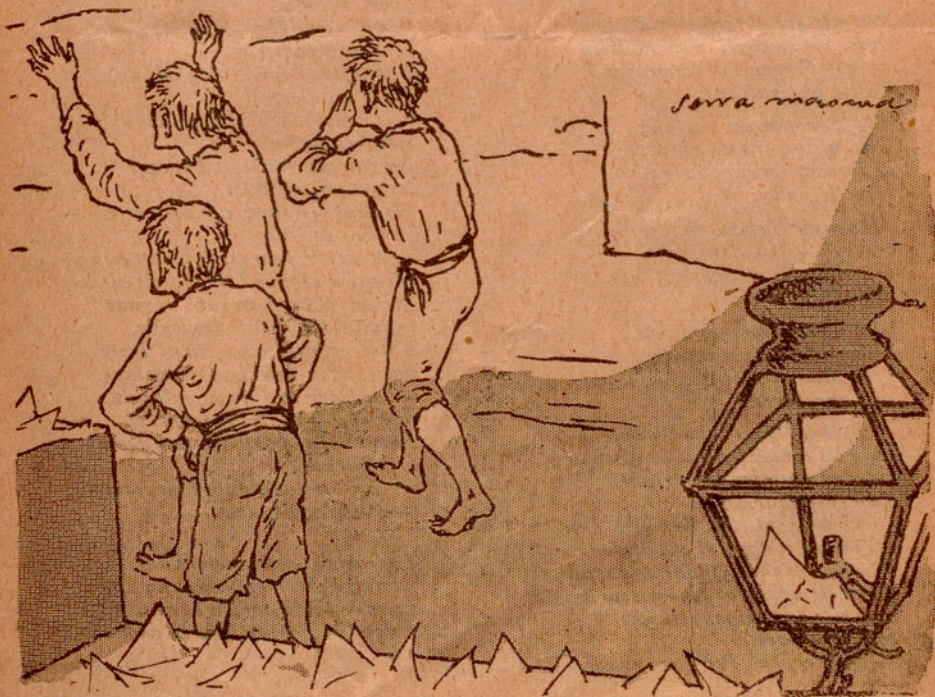
— Diga-li. T'ho prego; i, si vols, t'ho imposo com a càstic.

— Covard! — va mormolar el noi.

— Veus? El vidre no s'ha trencat, ni li ha passat res. Per què has d'ésser tu més feble que el vidre?

I la lliçó no la va aprofitar solament En Quimet, sinó tots els demés companys de l'escola.

JOAN BAGUENY

DELS NOSTRES «DIJOURS» AL TEATRE DE LA COMEDIA

H'eu's aquí, fotografiada per mestre Gamissans, l'escena final del formós episodi *Deixeu que els nens vinguin a mi!*, del gloriós Guimerà, i el qual ha constituït un èxit definitiu en les dues representacions que n'hem donades.— Els versos mestrivols del gran poeta arriben al cor dels petits oïents i els produeixen una emoció suau i dolcíssima, amaran-los de pietat i d'amor. Cal esmentar la interpretació sentidíssima que donen a aquest fragment de *Jesús de Nazareth*, en el qual la força poètica del gran dramaturg hi és vessada a dolls, els notables actors de la companyia Claramunt-Adrià, des del nen Soriano (un sorprenent artista de quatre anys i mig) qui produeix una inefable emoció per la manera com diu els planys enternidors del dissipat *Naim*, fins al senyor Fornaguera, per la seva dolça i respectuosa vivificació del *Jesús*.

ELS NOSTRES POETES

LA LLEGENDA DEL FEBRER

*Per més que el temps ja n'ha passat,
voleu que us conti una rondalla?
La del Febrer tot desmenjat?
Voleu, quitxalla?*

*Apa, apropen-vos per oir;
veureu com és tota plaenta;
de llunyes terres va sortir
eixa llegenda:*

*Missenyor Temps, en son palau,
com cap més d'altre,
tot enyorant els seus infants,
mai els juntava.*

*Mes un bell jorn es decidí
a veure tota sa mainada
i per dinar els reuní;
tots arribaren:*

*— Estimat pare! Com esteu?
(Són les centúries que arriben ara,
totes tan velles itan grans,
Tan respectables!)*

*— Molt bé, filletes, mercès a Déu!
— Ja estem aquí, si ens demanàveu!
(Quina collada! Quant de garneus!
Eren els anys, tot fent gatzara;
amb ells anaven les estacions,
totes mudades.)*

— Avi del cor! Per què ens voleu?

(Els dotze mesos tot just entraven.)

*— Heu arribat? Sempre tardeu,
gent afollada!
Doncs, ja no manca venir ningú,
anem a taula!*

*(Veureu que el chor va repetir:
— Santa paraula!)*

*Els plats de força d'aquell ainar
foren els dies,*

*i els convidats s'hi van llençar:
molt els plaïen!*

*En van menjar mils i milers
les grans centúries.*

*No tant els anys: més de tres-cents.
(Eren més joves.)*

*I els mesos, pobres, se n'han menjat
trenta-u alguns i trenta els altres.*

*Mestre Febrer no està afamat
i a vint-i-vuit sols arribava.*

*Tot vergonyós, va i diu al Temps,
que tot bon-jan els contemplava:*

*— Avi, per ara no en vull més;
mes, si la gana m'apretava!*

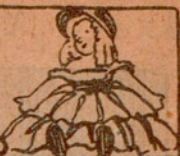
*Si vós voleu en tindrè uns quants
a la butxaca;*

*un any o altre els n'iré menjant.
— Pots fer-ho, apa.*

*I per això, cada quatre anys,
mestre Febrer en menja un altre,
i a vint-i-nou arriba el mes
perquè al Febrer li ve la gana.*

PERE BERNAT

PER A LES NENE

EL VENTIJOL I LA FULLA SECA

Què fas, ventijol? Què fas? — deia una fulla seca en ésser per ell empesa. — No em facis anar d'aquí i d'allà; deixa'm restar quieta prop de mon volgut arbre. No vull deixar-lo encara, puix que ell ha esdevingut per a mi mon únic amor; ell m'ha nodrit tot l'any, i ara, fora d'ell, restant apropet seu, em sembla que no me n'he separat encara.

— Pobra fulla seca! — diu el ventijol. — Il·lusions vanes et fas, car, una vegada fora de l'arbre, ell ja no té esment ni de si existeixes; i prova n'és que, abans, si jo volia llevar-te d'ell, ell et defensava i jo era impotent... i ara, t'empenyo, t'empenyo, i ni tan sols se n'adona... Pobra fulla seca!... Aconhorta't, camina poquet a poquet, i jo t'empenyeré lleugerament, i seguiràs com jo una cursa forçada i podràs gaudir de moltes coses que t'aconsoularan d'haver abandonat ton volgut arbre.

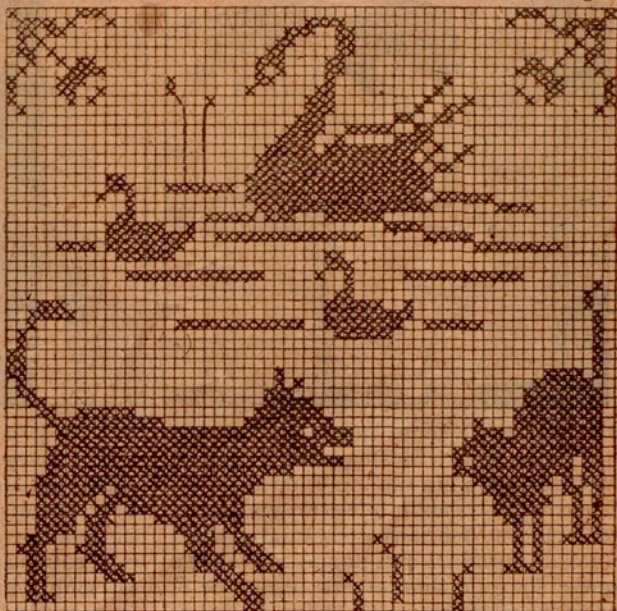
— Jamai! — respon la fulla. — Com puc aconhortar-me?... Qui em donarà la vida, la juvenesa, la vigoria?... Abans, almenys sabia que era complement de quelcom que vivia; ara, empesa sempre per inconeguts viarany, haig de caminar errant, sens cap fi profitós, i, fadigada, sense jamai descansar, aniré coneixent coses noves, sens poder estimar-ne mai cap. Quin esdevenidor fas que esguardi! Deixa'm, deixa'm romandre aquí, sense conèixer res de nou; aquí, aquí, prop de tot ço que estimo; prop de tot ço que em sembla meu; prop de tot ço que, sens poder donar-me vida, em dóna consol. No siguis cruel, ventijol; no m'empenyis: no veus que no tinc força?... Que no puc defensar-me?... Per Déu, no m'empenyis...

La fulla, poc a poc, es va allunyant; el ventijol, fatalment, invariable, se l'enduu, lluny, molt lluny de tot ço que ella hauria volgut servir prop seu per a sempre.

SOFIA CORTÉS

PER DECORAR UN SERVEI DE TÈ O BÉ UN COBRETAULA O DAVANTALS PER A INFANTS, AQUEST D'UIX SOL O BÉ REPETIT, COMBINANT-LO, ÉS MOLT A PROPÒSIT

MANERA D'EXECUTAR-HO. — El punt de creu és format per dos puntes que es creuen al mig. Es pot fer en qual-sevol mena de roba, valent-se d'un tros de canemàs, que s'embasta damunt la roba que es vol decorar. Un cop el brodat llest, s'ha de llevar el canemàs, i això es fa estirant els fils d'aquest. Dit brodat es pot fer d'un o de diversos colors, esdevinent en aquest últim cas ço que es diu brodat romà.

LA MONTSERRATETA

Des de que se sap vestir sola, que a la Montserrateta li deixen cada dia, al costat de la porta de la seva cambra, la llet amb una ensiamada, per tal que es desdejuni així que sia llevada. Mai no li havia mancat. Però l'altre dia, justament l'endemà que li havia arribat el cosinet de Manresa, el qui havia vingut

per passar tres o quatre dies a Barcelona, es va trobar amb que l'ensiamada no hi era. El golafre de l'Arcadi havia estat més matiner, i després de menjar-se la seva, sense pensar-s'hi gens, s'apropià de l'ensiamada de la cosineta.

Aquesta, com és natural, tingué una sorpresa. ¿Com era possible que volés,

una ensiamada sense ales? I el cert era que havia volat! Mes ja sabem que la Montserrateta era tan 'eixerida com tafanerota, i no cal dir que corregué a mirar pel forat del pany de la cambra on el foraster dormia, i així pogué convence's que el llarg de dits no era altre que el cosinet de Manresa... «—Mira-te'l, mira-

te'l! — li deia al *Puc*, el qui escoltava amb un pam d'orelles. — Que vagin dient que als de fora són tontos! Però jo l'escarmentaré i li ensenyaré que a mi no se'm furten les ensiamades... »

L'endemà es posà a l'aguait, i així que la cambrera hagué deixat el desdejuni a la porta de la cambra, ella agafà l'ensia-

I SON COSÍ DE MANRESA

mada seva, hi posà un paperet a dintre i se n'entornà a esperar que l'ocell caigués a la trampa.

— L'Arcadi, repetí el robatori, i quin no fou el seu astorament en trobar dins l'ensiamada aquell paperet que deia: «No sabia que a Manresa també hi hagueren gent llarga de dits!»

El cosinet podia ésser més golafre, més amic de ço dels altres que no era ella, però no era ni de bon tros tan eixerit. Així fou que es vestí de correguda, i anà a encarar-se amb la Montserrateta. «— Què vols dir amb això, eh? Què vols dir?» «— Que les ensiamades t'agraden massa!» — respongué ella. —

«— A mi? Ves si m'agraden, que perquè no diguis que sóc un llamec, m'acabo la que em porten amb la llet.» «— I doncs, ¿qui és que ahir va pendre'm la meva?» «— Jo què sé!» «— I qui me l'ha presa, avui?» «— A mi què m'expliques!»

La Montserrateta es posà a riure d'una

manera que fins al *Puc* se li encomanà l'alegria... «— I doncs, — va dir-li per acabar — ¿d'on has tret aquest paper que diu que a Manresa també hi ha llargs de dits?»

Aleshores sí que l'Arcadi no sabé què cosa respondre, per bé que li dolia donar-se per vençut...

UNA MICA DE TOT

UN PROJECTE FANTÀSTIC

LA FORADADA DEL MÓN

La ciència ha realitzat a l'hora actual nombrosos ensomnis que anys endarrera semblaven pures utopies: l'avió, el submarí, la telegrafia sense fils, són demostracions esclatants de ço que diem.

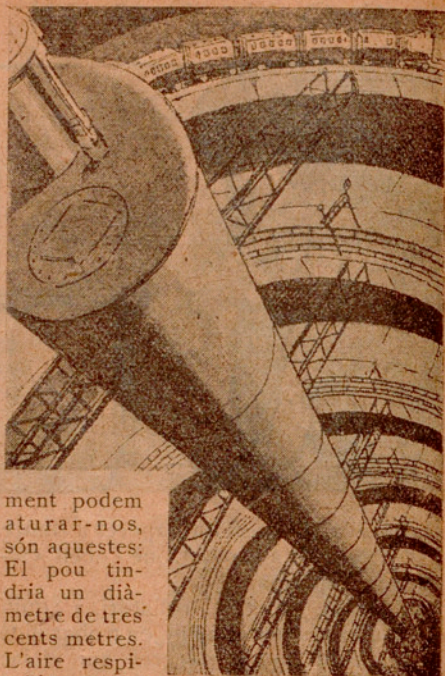
No seria, doncs, raonable, rebutjar sens cap examen la idea més fantàstica, tal vegada, que ha covat un cervell humà. Em refereixo al projecte apuntat ja mantes vegades i que consisteix en obrir un pou cap al centre de la terra i travessar aquesta, d'un cap a l'altre, per a sortir del cantó dels antípodes...

El gran savi i astrònom francès Camil Flammarion s'hi ha fixat també amb complaença i ha posat de manifest els benifets d'aquest treball gegantí que ens permetria acaparar, enquistar dintre d'ampolles les inacabables energies de calor i força motriu emmagatzemades sota la superfície de la terra.

En l'estat actual dels nostres mitjans mecànics, de la ciència dels nostres enginyers, aquesta tasca hercúlia no triomfaria molt, probablement. Encara estem insuficientment preparats per a una empresa semblant. Però tot fa preveure que, d'aquí a dos-cents anys, menys tal volta, el problema caurà dins el domini del possible.

Un eminent enginyer americà, mister J. E. Murphy, no ha temut, en un estudi força avançat que recorda molt les novel·les de Juli Verne, examinar la manera com això podria realitzar-se. L'un després de l'altre, va examinant tots els problemes tècnics i científics de l'empresa.

Les seves conclusions, a les quals única-

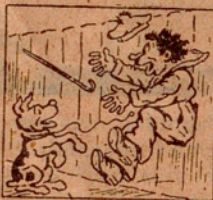
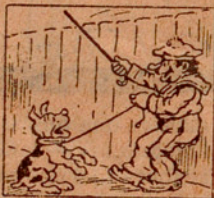
ment podem aturar-nos, són aquestes: El pou tindria un diàmetre de tres-cents metres. L'aire respirable seria «forçat», in-

jectat a l'interior per un grandió tub cilíndric que baixaria pel mig del pou. El llarg de les parets de l'esmentat tub corre en espiral una línia de ferrocarril elèctric, i seria aquesta línia rotativa la que pendrien d'aquell moment endavant els turistes i viatjants que haguessin d'anar en línia recta a l'altra banda de la terra.

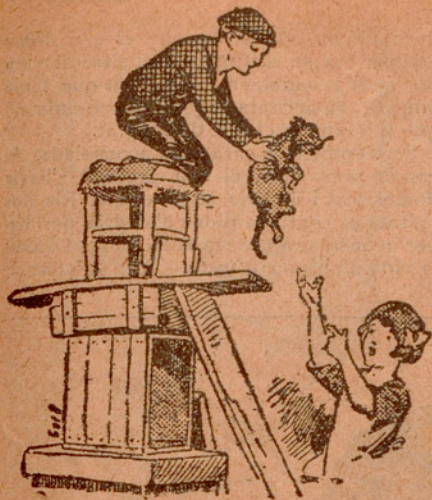
Afegim que ço que fa creure practicable aquest projecte és que sembla, de cada dia més, que s'ha de renunciar a la teoria més antiga que vol que el centre de la terra no sigui més que una massa líquida de materials inflamants.

En Cisco pega al gos dins un reixat, sense solta ni volta, perquè sí; veu son comportament un gos veí,

i un moment en que En Cisco s'hi ha atansat, les dents li clava a un lloc que no es pot dir i el pantaló li deixa ventilat.

L'AVENTURA D'UN GAT

MINET era un gat gris, menut, de pel dolç i sedós. Els seus llargs bigotis li donaven un cert aire de tigre jovençà cada vegada que redreçava la seva testa a la faísó dels animals ferotges. Però era gentil i posturer per naturalesa; i tenia una mestressa, la senyoreta Quima, una vella soltera molt bona, que el mimava força.

Sovint, s'ajeia, fent-se una bola sobre els seus genolls; però sentia una predilecció especial per un gran paneret de labors on s'hi amuntegaven mitjons, samarretes i un sens fi de coses més. S'entaforava en mig d'aquelles estris tan flonjos i entre els cabdells de llana, gairebé tan grossos com ell.

La vida li era fàcil, tan fàcil, que fins un dia li semblà monòtona.

— Si me n'anés a donar un llarg passeig pel bosc? — va pensar. — Em dedicaria a caçar esquirols i ocellets, cosa que la mestressa em té prohibit... tal vegada sense saber prou bé per què.

Seduït per semblants reflexions, de primer s'aventurà a fer dues o tres gambades... Després, el nas de cara al vent i la cua enlaire, es llença cap a regions desconegudes.

Caigué la nit. *Minet* no compareixia... Van passar encara dos dies més i la senyoreta Quima, molt *enquimerada*, se'n va a contar a una veïna que esbandia roba, tot el seu trasbals.

— No s'hi amoïni! — li fa Na Maria. Bé prou que tornarà, el gat! Deu haver-se pres

algunes vacances... De totes maneres, vull ajudar-la a cercar-lo... Per això som veïnes una servidora i vostè!...

— Rosa! Peret! — cridà a dos bordegasos que jugaven en el pati. — Cal que de seguida aneu a la recerca del *Minet*, perquè la senyoreta Quima està tota trastornada.

Na Rosa i En Peret tenien dos petits cors d'or... L'estimaven a la senyoreta Quima, perquè de vegades els donava bombons i sempre tenia per a ells paraules dolces.

— No ho sap pas? — diu Na Roseta a la senyora. — En Peret i jo hem sentit un *miau* entre l'aufals de l'estable. Tal vegada l'ha fet aquest murri de *Minet*. Ho vaig a veure de seguit.

Les criatures se'n van, corrents, s'enfilen per una escala, des d'on poden dominar amb la vista tot l'estable, i escolten amb el cor panteixant.

— Calla! — diu Na Rosa. — Em sembla que he tornat a sentir com una mena de *miau*.

Els dos infants s'aturen, ansiosos... i al cap d'un moment es deixa sentir de nou un altre *miau* menudíssim.

— Ja el sento! — exclama En Peret. — Veus aquelles esclotxes del sostre... allí, a l'esquerra? Ço que hem sentit ve d'allà. La bestiola deu haver-se entaforat entre el sostre i l'aufals. Sents el caminar de les seves potetes?

— Oi! Però, què farem per atrapar-lo?

— Ara ho veurem — diu En Peret, xicot atrevit que sap vèncer les dificultats.

En un no-res va apilotar caixes velles, fustots trencats i, al damunt, va hissar-hi un tamboret esguerrat. I aleshores s'enfila resoltament sobre aquell munt de coses vacil·lants.

— Pots arribar a l'esclotxa? — li diu Na Rosa, panteixant.

— Ja hi sóc i sento com grata tot just a sobre del meu cap.

Dient aquestes paraules, passa suaument la mà per l'esclotxa, i, al cap d'alguns moments, exclama, triomfant:

— Ja el tinc! L'he atrapat per una pota. Anant-hi amb esment, podré agafar-lo sense fer-li mal.

Bo i parlant, En Peret estirava poc a poc el gat, i al cap d'un minut va començar a sortir una pota, i, després, tota una bola de pels ericats... Però... Pega de les pegues! No era el *Minet*, tan llustrós, tan bonic, sinó un horrible gatet magre i minso!... En una paraula, un gat segurament abandonat!

Dos crits de consternació acolliren el pobre animal esverat.

— Què fem? — es digueren els nois. —

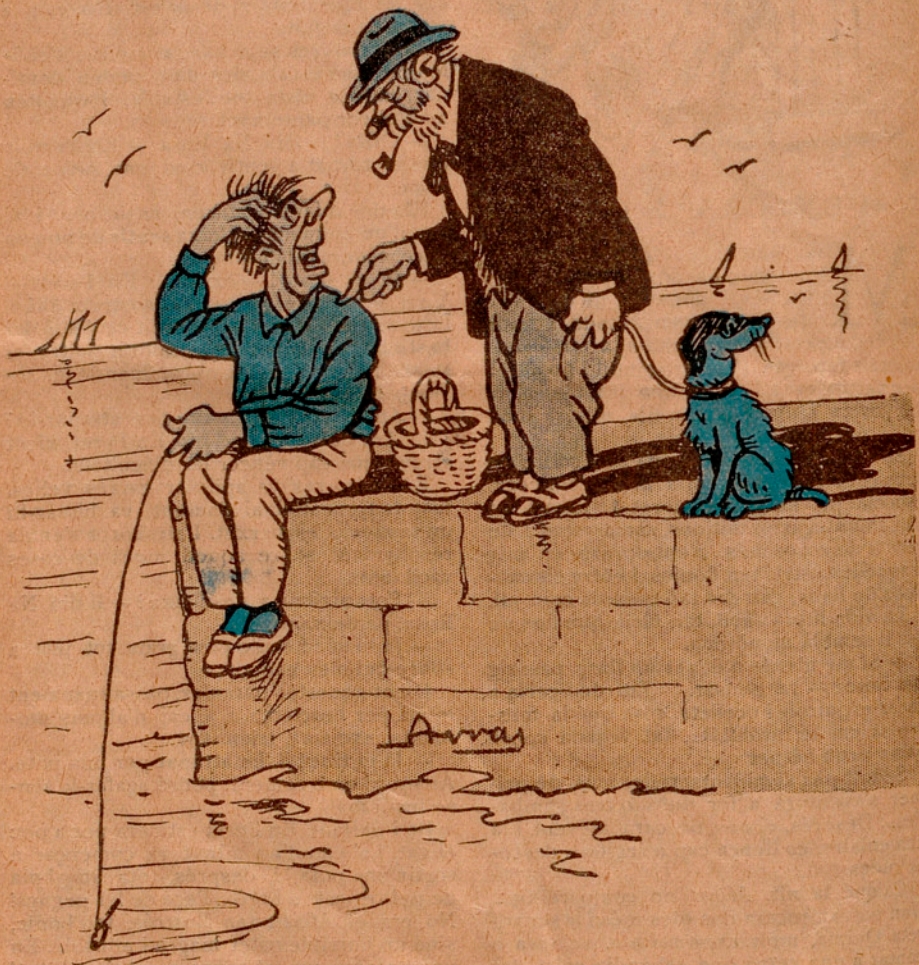
• No podem pas portar això a la senyoreta.
— Tant-se-val! — fa Na Rosa. — Després de tot, el *Minet* no ha fet bondat; tal vegada aquest serà més fidel. I, demés, mira que sec està!... Portem-lo a casa i li donarem llet.

Na Rosa agafa l'animaló i l'amaga dins del seu davantal, preguntant-se amb un cert esverament, quina acollida farien al seu protegit.

La senyoreta Quima va tenir una gran

decepció en adonar-se que el seu *Minet* estimat era substituït per un altre que tan poc se li assemblava... Mes, com que tenia bon cor, va acceptar aquell pobre animaló que li venia en el lloc de l'ingrat.

Se n'entornà a casa, tota aconsolada. Al cap de pocs dies, el seu protegit s'havia domesticat i li havia pres afecte. Els dos infants es sentiren plens d'alegria per haver aconsoat a la seva vella amiga i salvat la vida d'un nou *Minet*. — JULI CAMASEC.

— Que piquen?
— No, senyor, no... Es un vici com un altre!
— Home, si jo vull dir els peixos!

EL REI DELS ANIMALS

QUAN els animals vivien encara lliures pel bosc, volgueren tenir un rei. Es varen reunir en mïting en mig d'una gran boscúria.

L'ós prengué la paraula i digué així:

— Amics meus, ja n'estem cansats de viure anant cadascú pel seu cantó, sens rei que ens governi ni papa que ens excomuni: ens cal triar-nos un rei. Però aquest rei hauria d'ésser un animal que reunís en sí mateix una mica de tots nosaltres. Aleshores jo proposaria per rei nostre, una mena d'animal que vosaltres coneixeu tots i que viusolitari en les cavernes. Caldria per això que cada un de nosaltres li cedís una mica de les seves pròpies qualitats; amb això, l'esmentat animal solitari miraria d'assemblar-se una mica a tots nosaltres i d'aquesta manera ens governaria amb encert.

La proposta de l'ós, després d'algunes discussions provocades pel llop, que n'era contrari, fou aprovada per unanimitat i enaltida com una gran mostra d'enginy de l'avi ós. Aleshores, tal com havia proposat aquest, cada animal va regalar a aquell que havia d'esdevenir el seu rei, una miqueta de la seva qualitat característica. El lleó li va donar la força, el bou la paciència, la guilla l'astúcia, l'ase la sobrietat, el camell la resistència a la fatiga i el cavall la lleugeresa.

L'escollit va acceptar tots aquests dons, venint a ésser així, veritablement, el rei

dels animals per tal com tenia una mica de tots; i va ésser fort com el lleó, astut com la guilla, sobri com l'ase, pacient com el bou i lleuger com el cavall. Era l'home!

El qual, ungit rei, féu a tots els altres servents seus: domptà el lleó, ensellà el cavall, juní el bou a la rella. El llop, que de primer se li havia mostrat contrari, el va domesticar i, en venjança, en féu son millor amic i el seu guardià sota el nom de gos.

Pel que toca a l'ós, que l'havia proposat als companys per a rei dels animals, se l'endugué a rodar món per totes les fires, ensenyant-lo com una bèstia veritablement extraordinària.

ELS DOS PINTORS

ZEUXIS era un dels més grans pintors de l'antiga Grècia.

Però Zeuxis va trobar un rival que, encara que més jove que ell, va tenir l'atreuiment de fer-li competència en els Certàmens o Jocs Olímpics de l'època. Aquest jove va ésser Parrasi.

Es diu que, volent mostrar En Zeuxis tot el seu talent en els colors, pintà uns raïms tan perfectament imitats, que els ocells volaven a picar-los.

Parrasi pintà el peu d'un vas, i, per sobre, com una mena de vel per a cobrir-lo.

Zeuxis, enganyat, allargà la mà per a separar el vel; però, en veure que era pintat, ple d'estranyesa va dir:

Veritablement, jo només he aconseguit enganyar als ocells; però tu has enganyat a un pintor. Dec confessar, doncs, que m'has vençut.

Estimats mainadistes: Tingueu present la modèstia de Zeuxis, puix és digne d'imitació. Jamai tingueu a menys confessar la vostra.

Recollit per ALFRED VIVES

!! Mainadistes !!

Aproveu el descompte del 10 %
que fins a fi del vinent març fa

LA REFORMADORA

del carrer de Trafalgar, 9, 1.^a

(Tocant Plaça Urquinaona)

Es giren trajes i abrics al revés i s'aprofita per als nens la robadels grans

Els encàrrecs s'enllestixen en 24 hores

ENDEVINALLES

LOGOGRIF NUMERIC, per J. RIOPEBRE

1 2 3 4 5 Home cèlebre
1 2 3 4 Fruita
3 4 1 Peix
5 4 Nota musical
1 Consonant

R O M B O, per M. CONESA

Substituir els punts per lletres de manera que vertical i horitzontalment es llegeixi: consonant, animal domèstic, id., meteor, vocal.

ENDEVINALLA, per UN DE TERRASSA

En néixer ja sé segur
el dia que haig de morir,
i visc a casa del pobre,
del menescal i del ric.

XARADA, per PAQUITA SAMPONS

Són dues síl·labes, només;
si inverteixes la *primera*
tindràs ço que desespera
als jueus i als usurers.
Part del cos és la *segona*;
i, aiximateix invertida,
objecte que molt convida
a pescà i passar l'estona.
I si cerques el *total*,
i a encertar-lo no atines,
trobaràs, si bé barrines,
que és d'Europa capital.

AMBIDEXTRE CAP-I-CUA, per ERREGÉS

1 2 1 Carrer de Barcelona

JEROGLÍFIC, per RAMONET I MIQUELET, S. C.

20	10	20
30	40	30
50	40	50

Solucions a les endevinalles del número anterior

Al logogrif: Matilde. — A l'ambidextre: Aca. — A l'endevinalla: La sabata. — Al jerooglífic: Sobrecàrrec.

Correspondència de LA MAINADA

De tots els treballs que els nostres benivolguts col·laboradors ens han tramès durant la darrera setmana, solament podem aprofitar els dels senyors Ll. Gibert i Roig (algunes curiositats); Maria Glòria Oliveras; R. Pla i Coral; Una Pomellista Samboiana; Joan S. Vives (els passatemps), i Joan Queraltó (l'acròstic).

Una encaixada a tots!

EL SECRETARI

Prego als col·laboradors que tinguin ben present que tota la correspondència afecta a la Redacció, ha de remetre's al carrer de Vich, 16, i l'administrativa, a la Via Laietana, 42, entressol, per tal de facilitar-nos millor les tasques respectives.

El trenca-closques n.º 15

Hem rebut solucions exactes al trenca-closques darrer, dels mainadistes Ll. Gibert i Roig, Jaume Sala Padró, Lluís Trujols Cusó, Lluís Cardona i Cumella, Francisco i Pantaleó, Joaquim Arpal Constantí, S. Mas, Domingo Solé, Ferran Gimisó, Joan i Mercè Virgili, Ramona Surinach, Antònia Carbó, Pepeta Pérez, Emília Panadès, Mercè Solé, Agustí Sala, Josep M.ª i Guillem Formiguera; Alfons Verdet Sala, Ignasi Gual, Joan Casals, i Antoni Sala (de Barcelona); Albert Baldi Amat (Vilassar de Mar); J. Llobet i Montserrat Gras (Sabadell); Ramon Arpa (Mallorca); Aurelia Aulina (La Gleva); Irene Guri (Pineda); Armengol Roure, (Cassà de la Selva); Alfons Perlasia (Girona); Dolors Solernou i Lluís Montagut (Castellar del Vallès); Joventut Nacionalista «La Falç» i Antoni Bargellí (Sant Feliu de Guíxols); Elies Codina (Terrassa); Josep M.ª Claramunt (Sant Feliu de Llobregat); Noies Cot (Mannou); Josep Baró Pena (Albatàrrech); Ramon Musté (Sant Quirce de Basora); Rogeli Sánchez (La Bisbal); Lluïsa Parés (Sant Boi de Llobregat); Leonor Mont Arnó (Caldetes); Pepeta Vila (Albessa).

La setmana entrant acabarem la llista i sortejarem els premis.

Els eixerits endevinajres

Han endevinat part de les solucions de les endevinalles inserides en el número 89, els eixerits mainadistes Salvador i Josep M.ª Burguet; Pepeta, Maria i Elma Prió; Joan Queraltó; Llorenç Gibert i Roig; Kadius; Josep Autem M.ª; Albert Baldi Amat; Ramon Pla; Juli i Amàlia Juvé.

El nostre suplement

Juntament amb aquest número, els mainadistes rebren el setè plec de la novel·la **EL PENJOLL D'OR**, escrita per MONTSERRAT PUIGMAL i il·lustrada per R. MISET, i el conte **LA PEDRA DEL TRE-SOR**, original de MAINADET, amb coberta dibuixada per AGUILERA.

A. Artis, imp. - Vich, 16 - Tel. 1471 G. - Barcelona

COL·LEGIALS

CAPES
IMPERMEABLES
SUPERIORS

8'50 ptes.

Casa Rosich

Ronda de Sant Pere, 7

Plaça Santa Anna, 9

B A R C E L O N A

Putxinel·lis "MIRIA"

Rosselló, 206, davant Frontó Comtal

TOTS ELS DIJOUS i DIU-
MENGES, de cinc a set tarda

GRANS FUNCIONS
amb sorteig de joguines

Dia 4, de cinc a set tarda

1.ª La famosa rondalla en tres actes

**El naufragi del veler
"Estrella"**

2.ª El nou sainet

UN CUINER

BALL - DIMONI - TURURUT

**Sorteig de TRES joguines
entre els infants concurrents**

Entrada i seient numerat, UNA pesseta

Per anuncis en LA MAINADA · Propaganda RIBO · Portolà, i (st. G.)

Sals naturals purgants

**MEDIANA
DE ARAGÓN**

PURGANT-SE a temps s'eviten moltes
enfermetats. Això s'aconsegueix
tenint a casa una ampolla de SALS
naturals PURGANTS de MEDIANA
DE ARAGÓN que val 3 pessetes a
totes les farmàcies.

El prospecte indica la dosi per
adults, senyores i nens, ja si-
gui com purgant, laxant o depuratiu.

SA composició de Sulfat de Sosa
i Sulfat de Magnèsia naturals
constitueixen la millor fórmula, evi-
tant els basqueigs i còlics que pro-
dueixen certa mena de purgants sa-
linosos.

Venda a l'engròs: Aragó, 228. - BARCELONA

Els millors
trajos per a

**PRIMERA
COMUNIO**

estroben ala

**CASA
ARBIOL**

SASTRERIA

Camiseria i similars

Hospital, 91 - BARCELONA

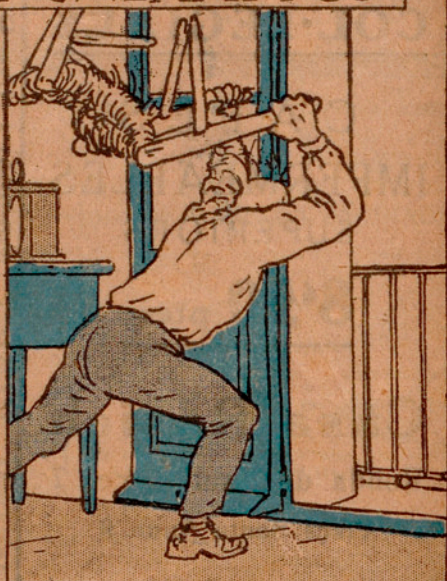
Sucursal: Clot, 43

Agraïrem que en dirigir-se als anunciants s'esmenti LA MAINADA

EL TAMBORET CALAMITÓS

Té en Xinaga un tamboret
que ja no s'aguanta dret.

Cremat de tanta cançó,
ell que el llença pel balcó;

prô va a caure, justament,
sobre el cap d'un dependent

i aquell tamboret, ¡ai mare!
li costa un ull de la cara.